

NEJÍ MEZI VÁMI MNOHO MOUDRÝCH

Kázání ze soboty 10.6.2017 – br. Michal Balcar

Úvod

Sestry a bratři v Kristu,

vítejte na na Večeři Páně v nejlepším sboru v Praze. Objektivně. Máme nejvíce vzdělaných lidí. Máme nejvíce dobře situovaných lidí. Máme nejkvalitnější bohoslužbu. Jsme nejlépe zorganizovaný sbor. Jsme nejstarší sbor – matka všech sborů. Máme nejhezčí vitráž. A máme nejlepšího kazatele. Už ten minulý byl super a tenhle je taky vynikající.

Jenže...

Kdo nakoukne pod povrch zjistí, že náš, objektivně nejlepší sbor, má své problémy a svá trápení. Že v něm nejsou žádné vzorové rodiny. Že každého již život nějak skřípl. A když se v sobotu ráno sejdem a usmíváme na sebe, tak tí, kteří se známe lépe, víme, že za úsměvem se často skrývá mnoho bolesti.

Pohledte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano, vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - aby se tak žádný člověk nemohl chloubat před Bohem. Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: „Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.“

Proč zrovna my?

My jsme nebyli vyvoleni, protože jsme lepší než ti druzí. To je fakt. Je tomu právě naopak. Pavel doslova říká, že jsme "nic". To není příjemné zjištění. Ba je dokonce nepříjemné. My jsme právem hrdí na to, co jsme vybudovali, a přesto to v Božích očích nemá žádnou hodnotu. Jenže pak je tu i druhá strana mince, o níž jsme mluvili. Jsme sbor složený z rozbitých rodin, ve kterém je plno bolesti a trápení. Mnozí z nás bojují s nemocí. Jiní zápolí s finančními problémy. Není výjimkou, že nás trápí psychické problémy. Vlastně jsme "nic" – a přesto si nás Bůh vyvolil a udělal z nás něco.

Boží logika

Tohle má Bůh rád. Ve Starém zákoně se často opakuje motiv vyvolení, které se dostane těm nejslabším, nejbezbrannějším. Boží hrdinové jsou nepravděpodobní hrdinové. Pamatujete si třeba ten divný příběh o chlemtajících bojovnících z knihy Soudců? Jak Bůh v době působení soudce Gedeona (Sd 7,5) potřeboval vybrat ty nejudatnější bojovníky a vybral ty, kteří chlemtali jako psi. Četl jsem, že to byli údajně ti, kdo byli dychtiví vrhnout se do bitvy. Myslím, že tomu tak není. Bůh je jednoduše vybral jen tak a udělal z nich hrdiny. A použil k tomu ten nejpravděpodobnější klíč.

V knize Exodus je Boží lid nazván zvláštním způsobem: gój kádoš – pronárod svatý. Ono slovo pronárod je starobylym eufemismem pro sebranku, dav, tlupu. To jsme také my – svatá sběň. Naše svatost není v nás, nýbrž v Bohu, který povolává a je uprostřed nás.

Večeře Páně jako připomínka své nicotnosti

Obřad VP nám připomíná právě to. Ke stolu Páně přicházíme s prázdnýma rukama. S vědomím, že jsme nic a jen Bůh nás svým zázrakem dokáže změnit v něco. Jestliže přijdeme s plnýma rukama, odcházíme s prázdnou (viz podobenství o farizeu a celníkovi). To není psychologická hra. To je realita, pokud se poměříme s Božími morálními standardy.

Na čem vlastně církev stojí? Na sdílené víře. Konflikty a rozdílné pohledy na věci by jí roztrhaly. Nejsme tu dnes proto, že jsme kamarádi (i když někteří z nás jimi jsou). Nejsme tu dnes proto, že jsme si navzájem sympatičtí (i když je to často pravda). Sešli jsme se proto, že máme stejného Boha, stejný křest, stejnou večeři Páně. Sešli jsme se proto, že nás Pán vyvolil. Večeře Páně je symbolickým vyjádřením toho, na čem stojíme jako církev.

Jsme tedy nejlepší sbor?

Můžeme se tedy chlubit, ale ne tím, co jsme dokázali my, ale tím, co skrze nás udělal Hospodin. Jen to totiž má trvalou hodnotu. Přicházíme před Hospodina s prázdnýma rukama. Jediné, co nabízíme, je ochota sloužit druhým (umývání nohou). Stojíme s prázdnýma rukama a on nám do nich dává své tělo a svou krev a ty se mění v požehnání. My jsme nic a on nás změnil v něco.